

Respect pentru oameni *LasseMajas Detektivbyrå: Mumiemysteriet*
Martin Widmark

Copyright text © 2004 Martin Widmark

Copyright ilustrații © 2004 Helena Willis

Editie publicata pentru prima data de Bonnier Carlsen Bokförlag,
Stockholm, Suedia

Traducerea publicata in limba romana prin inteleger cu Bonnier Rights,
Stockholm, Suedia

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe

Misterul mumiei
Martin Widmark

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea in limba romana
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleza: Gabriela Trăsculescu

Editor: Vidrașcu și fiții
Redactor: Roxana Aneculăesei
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WIDMARK, MARTIN
Misterul mumiei / Martin Widmark;
trad.: Gabriela Trăsculescu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4449-7

I. Widmark, Martin
II. Trăsculescu, Gabriela (trad.)

821.111

Maia & Alex
detectivi de succes

Misterul mumiei

Martin widmark
Helena willis

Traducere din limba engleză
de Gabriela Trăsculescu

Harta Arcadiei

STRADA MUZEULUI

STRADA BISERICII

ZIARUL LOCAL

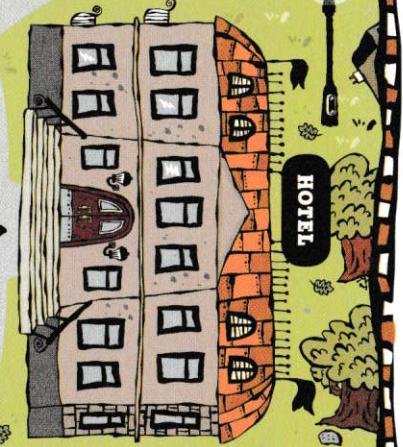

STRADA PORTULUI

PIATA CENTRALĂ

HOTEL

Maiia

Alex

Comisarul-șef
al poliției

Barbara Palm

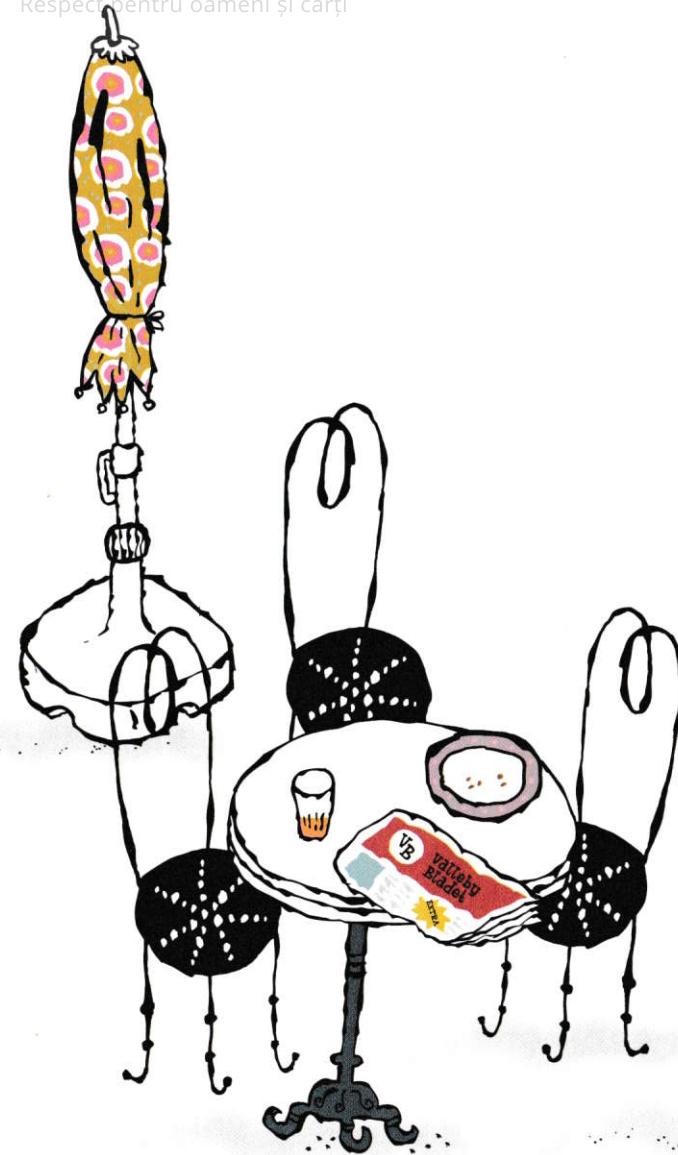
Cristian Lon

Paula Green

Cornelia
Hamberg

Învierea mamei

Era o zi de vară și soarele strălucea deasupra orașelului Arcadia. Pe terasa cafenelei de pe Strada Bisericii nu erau decât doi copii care mâncau înghețată – Alex și Maia.

Deși erau prieteni buni, Maia îl privea pe Alex cu un aer abătut.

– Gândește-te numai puțin, zise Alex, fără să bage de seamă felul în care se uita Maia la el. Ieri a fost ultima zi de școală, aşa că de-acum avem toată vacanța înainte. Plajă, înot și înghețată cât e ziua de lungă! Grozav!

Se lăsa pe spate în scaun și-și trase săpca peste ochi, în timp ce Maia își

curăță bolul, luând o ultimă linguriță de înghețată.

Oftă lung și se uită la Alex cum stătea acolo și se bucura de viață, pe când ea se simțea tristă și plăcădită.

– Mai bine te-ai gândi la toți escrocii și bandiții aia care nu-și iau nicio vacanță. Lumea-i plină de infractori și de șmecheri, și uită-te la noi cum stăm aici și ne ghiftuim cu înghețată! Au trecut câteva luni bune de când nu s-a mai întâmplat nimic palpitant. Există ceva mai puțin folositor pe lumea asta decât un detectiv șomer? se enervă Maia.

Problema era că cei doi aveau împreună o agenție de detectivi particulari, cu sediul în subsolul casei în care locuia Maia.

Acolo își țineau tot echipamentul necesar. Iarna sau când era urât afară, stăteau amândoi în biroul de la subsol și citeau cărți polițiste stufoase, în care se vorbea despre diverse infracțiuni.

Dar acum era vară și vremea era frumoasă.

— Mă duc până la chioșc să cumpăr un ziar, zise Maia.

Alex mormăi ceva drept răspuns pe sub chipiul șepciilor. Fata traversă strada însorită și liniștită până la chioșcul de ziare, aflat chiar lângă biserică.

În următorul moment, toată liniștea fu spulberată. Maia trecu înapoi strada, alergând și fluturând ziarul local, *Gazeta din Arcadia*.

Vrăbiile care culegeau firimiturile căzute pe sub mese își luară zborul speriate.

— Uite, Alex! În sfârșit, s-a petrecut ceva! zise ea cu răsuflarea tăiată.

Cea mai valoroasă pictură din muzeu a fost furată!

Oare s-a răzbunat mumia?

Paznicul de noapte Cristian Lon i-a povestit îngrozit reporterului de la *Gazeta din Arcadia* cum a văzut cu ochii lui că mumia de la muzeu s-a trezit și a început să se plimbe de colo-colo. Când poliția a ajuns la locul faptei, a descoperit că

cea mai valoroasă pictură a muzeului fusese furată. Însă mumia se afla la locul ei în sarcofag.

Muzeul promite acum o recompensă de 3 000 de euro oricui poate să ofere vreo informație utilă.

Citiți mai multe detalii la pagina 10.

– Cristian Lon! exclamă Maia. E partenerul de golf al lui tata. Obișnuiesc să joace golf împreună în fiecare după-amiază.

Maia și Alex deschiseră repede ziarul la pagina 10. Acolo citiră că paznicul de noapte era însărcinat să supravegheze

încăperea unde erau adăpostite cele mai prețioase lucrări ale muzeului.

În fiecare seară, Cristian Lon intra în sala aceea și o închidea pe dinăuntru cu cheia. În seara cu pricina, își începușe tura la ora opt și avusese parte de o noapte liniștită. Dar, de dimineață, cu cinci minute înainte să se facă ora nouă, când era pe punctul de a pleca acasă, văzuse deodată mumia mișcându-se și pășind prin încăpere.

Speriat de moarte, se repezise la ușă și-o deschide și pornise pe scări în jos în goana mare, către biroul Barbarei Palm, directoarea muzeului.

